

## Arrest

nr. 350 454 van 15 juli 2026  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA  
Auguste Reyerslaan 106  
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 19 januari 2026 geïnterpelleerd door de spoorwegpolitie naar aanleiding van een betrapping op heterdaad wegens diefstal met geweld.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 20 januari 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

*Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*Naam: E.(…)*

*Voornaam: D.(…)*

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: onbekend

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 20/1/2026

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC-SPC op 19/1/2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 dagen in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC-SPC op 19/1/2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 20 januari 2026 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing werd een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV X.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat de kosten van het geding niet ten laste van verzoeker kunnen gelegd worden.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3, 74/13 en 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van de rechten van verdediging, meer in het bijzonder het hoorecht en het beginsel "audi alteram partem". Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

*“En ce que ;*

*A. Violation du respect des droits de la défense et du droit d'être entendu, ainsi que du principe général du droit « audi alteram partem »*

*Il est de jurisprudence constante que le droit d'être entendu constitue un principe général du droit, indissociable du respect des droits de la défense et du droit à une bonne administration. Ce principe impose à l'autorité administrative, avant de prendre une décision individuelle susceptible de produire des effets défavorables sur la situation d'une personne, de lui offrir la possibilité réelle et effective de faire valoir son point de vue, de présenter les éléments pertinents de sa situation personnelle, sociale ou familiale, et, le cas échéant, de produire des pièces justificatives utiles.*

*Il ne s'agit nullement d'une formalité purement administrative ou symbolique, mais bien d'une garantie substantielle, visant à assurer que la décision soit prise sur la base d'un examen complet, individualisé et contradictoire du dossier, tenant compte des circonstances propres au cas d'espèce.*

*En matière d'éloignement, ce droit revêt une importance toute particulière, dès lors qu'un ordre de quitter le territoire constitue une mesure grave, susceptible de porter une atteinte particulièrement sérieuse aux droits fondamentaux de l'intéressé, notamment au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, mais également à sa situation personnelle, sociale et humaine.*

*Il en découle que l'administration est tenue d'accorder au requérant une possibilité effective de faire valoir les éléments de nature à démontrer soit l'absence de nécessité d'un éloignement immédiat, soit l'impossibilité ou l'inopportunité d'une telle mesure, soit encore la nécessité d'en moduler les effets, notamment par l'octroi d'un délai de départ volontaire, afin de respecter le principe de proportionnalité.*

*En l'espèce, la décision attaquée se borne à indiquer que le requérant a été « entendu », en renvoyant à un formulaire daté du 19 janvier 2026, sans qu'il ne ressorte de la motivation de la décision que cet échange a permis un véritable exercice du droit d'être entendu dans sa substance.*

*D'une part, il ne ressort nullement du dossier que le requérant a été clairement informé de la finalité de la procédure, ni du fait qu'un ordre de quitter le territoire avec exécution immédiate était susceptible d'être adopté à très bref délai. Il n'apparaît pas davantage qu'il a été averti que les éléments qu'il pouvait éventuellement faire valoir à ce stade étaient de nature à influencer l'appréciation de l'autorité administrative.*

*Or, la portée même du droit d'être entendu implique nécessairement que l'intéressé soit correctement informé de l'objet et des enjeux de la procédure en cours, afin qu'il puisse présenter des observations utiles, pertinentes et éclairées. À défaut, l'exercice de ce droit est vidé de toute substance.*

*D'autre part, la partie adverse ne démontre nullement que le requérant a été concrètement invité à exposer les éléments essentiels de sa situation personnelle, tels que son parcours, son âge, son degré de vulnérabilité, ses attaches sociales éventuelles en Belgique ou les conséquences humaines d'un éloignement immédiat.*

*La décision attaquée se limite à affirmer, de manière stéréotypée, que le requérant ne dispose pas d'enfants mineurs en Belgique et ne présente pas de problèmes médicaux, pour en conclure automatiquement à l'absence de violation des articles 3 et 8 de la CEDH. Une telle motivation ne saurait toutefois être assimilée à une mise en balance réelle et individualisée des intérêts en présence, telle qu'exigée par le droit européen et la jurisprudence constante du Conseil du contentieux des étrangers.*

*Il importe de rappeler que le droit d'être entendu ne se limite pas à la possibilité abstraite de répondre à des questions prédéfinies, mais implique que les observations de l'intéressé puissent influencer effectivement la décision à intervenir. L'administration ne peut se contenter d'un échange purement formel ou standardisé, sans que les éléments communiqués soient pris en considération dans l'appréciation finale.*

*En l'espèce, la lecture même de la décision attaquée démontre que celle-ci est quasi exclusivement motivée par des considérations liées à l'irrégularité du séjour et à des éléments d'ordre pénal, sans qu'il ne soit fait état d'un examen sérieux, actuel et individualisé de la situation personnelle du requérant, ni d'un raisonnement démontrant que ses observations ont été analysées ou mises en balance.*

*Ainsi, la référence à un prétendu « droit d'être entendu » apparaît, en pratique, comme un simple acte procédural dénué d'effectivité, ne permettant nullement au requérant d'exercer utilement ses droits ni de défendre concrètement ses intérêts avant l'adoption d'une mesure d'éloignement particulièrement attentatoire à sa situation.*

*La partie adverse a dès lors méconnu le droit d'être entendu, en violation des droits de la défense et du principe général du droit audi alteram partem, en s'abstenant de permettre au requérant de participer utilement à la procédure administrative préalable à la prise de la décision litigieuse.*

*Cette irrégularité doit être considérée comme substantielle, dès lors qu'il existe, en l'espèce, une réelle possibilité que, si le requérant avait été mis en mesure de faire valoir utilement ses observations et de produire les éléments pertinents de sa situation personnelle, la décision aurait pu être différente, ou à tout le moins aurait été adoptée à l'issue d'une analyse individualisée et d'une motivation conforme aux exigences du droit interne et du droit européen.*

*Il s'ensuit que la décision attaquée viole les droits de la défense, le droit d'être entendu ainsi que le principe audi alteram partem, et doit, pour ce motif, être annulée.*

*B. Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée en fait et en droit, ne prend*

*pas en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause et procède à une appréciation manifestement erronée de la situation personnelle du requérant.*

*Aux termes des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative individuelle doit être motivée de manière adéquate, en indiquant de façon suffisamment claire et précise les considérations de droit et de fait qui en constituent le fondement. Cette obligation de motivation poursuit un double objectif : permettre au destinataire de la décision de comprendre les raisons exactes pour lesquelles l'administration a statué dans un sens défavorable, afin d'exercer utilement son droit au recours, et permettre au juge d'exercer pleinement le contrôle de légalité qui lui incombe.*

*La motivation exigée ne peut dès lors être purement stéréotypée, générale ou abstraite. Elle doit être individualisée, tenir compte des éléments propres au dossier concerné, et refléter un examen concret et sérieux de la situation personnelle de l'intéressé.*

*Il est de jurisprudence constante que l'administration ne peut se contenter d'invoquer de manière automatique l'irrégularité du séjour ou des considérations générales d'ordre public ; elle doit démontrer en quoi, au regard des circonstances propres à la cause, la mesure adoptée est légalement justifiée, proportionnée et nécessaire.*

*En l'espèce, la décision attaquée ne satisfait manifestement pas à ces exigences. La partie adverse fonde l'ordre de quitter le territoire sur l'absence de documents de séjour valables ainsi que sur des considérations relatives à l'ordre public, en recourant à une motivation largement standardisée, qui ne permet nullement de conclure à l'existence d'un examen individualisé de la situation du requérant.*

*- Une motivation stéréotypée et abstraite quant à la situation personnelle du requérant*

*La décision attaquée ne contient aucune analyse réelle de la situation personnelle du requérant, alors même que celui-ci est un jeune ressortissant algérien né en 2006, se trouvant à un âge particulièrement vulnérable et nécessitant, à tout le moins, une appréciation prudente, nuancée et individualisée de sa situation.*

*La partie adverse se borne à relever que le requérant ne dispose pas de documents de séjour valables et qu'il ne fait pas état d'enfants mineurs ou de problèmes médicaux, pour en déduire, de manière automatique, qu'aucune atteinte aux articles 3 et 8 de la CEDH ne serait caractérisée.*

*Une telle motivation, formulée en termes généraux et impersonnels, ne peut être assimilée à un examen sérieux et concret de la situation personnelle du requérant. Elle ne permet pas de comprendre si son âge, son parcours, sa vulnérabilité ou ses conditions de séjour ont été examinés, ni a fortiori pris en considération dans l'appréciation finale.*

*En s'abstenant d'analyser ces éléments pourtant essentiels, la décision attaquée méconnaît l'obligation de motivation adéquate et individualisée imposée par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.*

*- Une motivation insuffisante et non individualisée quant à la prétendue menace pour l'ordre public*

*La décision attaquée fonde également l'ordre de quitter le territoire sur des considérations relatives à l'ordre public, en se référant à un rapport de police faisant état de faits qualifiés de vol avec violence.*

*Toutefois, la partie adverse se contente d'énumérer ces éléments de manière descriptive, sans expliquer concrètement en quoi, compte tenu de la situation personnelle du requérant, de son âge et du contexte des faits allégués, ceux-ci justifieraient l'adoption d'une mesure d'éloignement immédiate.*

*Or, une motivation adéquate suppose que l'administration démontre que la personne concernée représente, à la date de la décision, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public, ce qui implique une analyse individualisée et circonstanciée.*

*En l'espèce, la décision attaquée ne contient aucun raisonnement établissant une telle menace actuelle. Elle ne procède à aucune mise en perspective des faits invoqués, n'examine ni l'évolution de la situation du requérant, ni l'existence éventuelle de mesures moins radicales que l'éloignement immédiat.*

*Une motivation exclusivement axée sur des éléments judiciaires, sans analyse globale et individualisée de la situation, est insuffisante et ne répond pas aux exigences légales en matière de motivation formelle.*

*La décision attaquée laisse par ailleurs apparaître une appréciation manifestement erronée de la situation du requérant, en ce que la partie adverse considère, de manière abstraite, que celui-ci pourrait quitter le territoire et revenir ultérieurement muni des documents requis.*

*Une telle affirmation ne constitue pas une motivation valable, dès lors qu'elle repose sur une hypothèse purement théorique, sans analyse concrète des obstacles administratifs, juridiques et pratiques susceptibles de rendre un retour légal incertain, voire impossible.*

*Surtout, la décision ne prend nullement en considération les effets immédiats et irréversibles d'un éloignement forcé sur la situation personnelle du requérant, notamment au regard de son jeune âge, de sa précarité et de l'absence de toute analyse de solutions alternatives.*

*L'administration ne peut se retrancher derrière une possibilité hypothétique de retour futur pour éluder l'obligation d'examiner les conséquences réelles et actuelles de la mesure adoptée.*

*Il ressort également de l'économie générale de la décision attaquée que la partie adverse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, mais a statué sur la base d'une approche automatique et impersonnelle, contraire aux principes de bonne administration.*

*La décision repose essentiellement sur deux éléments, l'irrégularité du séjour et des considérations générales d'ordre public, sans qu'il ne soit procédé à une analyse globale, concrète et individualisée de la situation du requérant, ni à une appréciation sérieuse des conséquences humaines de l'éloignement.*

Une telle approche révèle une erreur manifeste d'appréciation, dès lors que l'autorité administrative n'a pas exercé le pouvoir d'appréciation qui lui incombe avec le soin, la prudence et la rigueur exigés par la loi.

Il s'ensuit que la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation, de sorte qu'elle doit être annulée.

C. Violation des articles 7, alinéa 1er, 1° et 3°, 74/14, §3, 1°, 3° et 4°, et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers.

L'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15.12.1980, permet de délivrer un ordre de quitter le territoire à l'étranger qui séjourne sur le territoire sans être porteur des documents requis. En l'espèce, la partie adverse indique que le requérant n'était pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa/titre de séjour au moment de son arrestation.

La partie adverse invoque en outre l'article 7, alinéa 1er, 3°, en estimant que le requérant « peut, par son comportement, être considéré comme pouvant nuire à l'ordre public », en se fondant sur un rapport TARAP/RAAVIS établi le 19 janvier 2026 faisant état d'une interpellation en flagrant délit pour des faits qualifiés de vol avec violence.

Toutefois, l'application de l'article 7, alinéa 1er, 3° ne peut résulter d'une clause générale et automatique : elle exige une appréciation concrète, individualisée et actuelle de la situation de l'intéressé et de la nécessité d'une mesure d'éloignement à la date de la décision.

Or, en l'espèce, la décision attaquée se borne à mentionner l'existence d'un rapport de police et à en déduire, de manière quasi mécanique, une atteinte à l'ordre public, sans démontrer :

- en quoi, à la date du 20 janvier 2026, le requérant représenterait une menace réelle et actuelle;
- en quoi l'éloignement constituerait une réponse nécessaire et proportionnée au regard des circonstances personnelles de l'intéressé.

La décision procède ainsi à une lecture essentiellement formelle de l'article 7, alinéa 1er, 3°, réduisant l'exigence d'appréciation individualisée à une simple référence à des faits allégués, sans mise en perspective ni examen circonstancié.

L'article 74/14 consacre le principe de l'octroi d'un délai de départ volontaire et n'autorise la suppression de ce délai que dans des hypothèses strictement encadrées, notamment en présence :

- d'un risque de fuite (74/14, §3, 1°),
- d'un danger pour l'ordre public (74/14, §3, 3°),
- ou encore d'éléments relatifs au comportement de l'intéressé dans le cadre de l'éloignement (74/14, §3, 4°).

En l'espèce, la partie adverse refuse tout délai de départ volontaire, en retenant à la fois l'existence d'un risque de fuite et la référence à l'ordre public, et en articulant plusieurs considérations administratives (absence de preuve du séjour allégué de cinq jours, absence de démarches de régularisation, absence d'activité, absence d'enregistrement à la commune / preuve d'hébergement).

Toutefois, la décision n'établit pas, de manière rigoureuse et circonstanciée, que les conditions légales permettant une dérogation au départ volontaire seraient réunies. Elle juxtapose des éléments à portée générale, sans démontrer concrètement :

- en quoi ces éléments imposeraient, dans le chef du requérant, un risque de fuite actuel au sens strict de l'article 74/14 ;
- en quoi une suppression totale du délai serait nécessaire, plutôt qu'une modalisation moins attentatoire.

Surtout, l'autorité se contente d'énoncés typiques (« absence de preuve », « n'a pas tenté de régulariser », « ne travaille pas », « non-enregistrement ») sans les inscrire dans une appréciation individualisée de la situation du requérant, alors que la suppression du délai de départ volontaire constitue une mesure particulièrement lourde, aggravant considérablement les effets de l'éloignement.

En procédant de la sorte, la partie adverse applique l'article 74/14, §3, de manière automatique et insuffisamment motivée, en violation des exigences légales d'individualisation et de proportionnalité.

L'article 74/13 impose à l'autorité, lorsqu'elle prend une décision d'éloignement, de tenir compte d'éléments essentiels, tels que la vie familiale, l'état de santé, et, plus largement, les circonstances humaines pertinentes (ainsi que l'intérêt supérieur de l'enfant lorsqu'il est en jeu).

En l'espèce, la décision attaquée affirme que le requérant déclare ne pas avoir d'enfants mineurs en Belgique et ne pas présenter de problèmes médicaux, et conclut, de manière lapidaire, qu'aucune atteinte aux articles 3 et 8 CEDH ne serait établie.

Une telle approche ne satisfait pas à l'obligation de l'article 74/13. Ce texte ne se limite pas à autoriser une mention formelle ; il impose une prise en compte effective et une appréciation concrète des circonstances pertinentes. Or, la décision ne révèle aucune analyse individualisée au-delà de déclarations stéréotypées, et ne contient aucune véritable mise en balance des intérêts en présence, en particulier au regard de la gravité des effets d'un éloignement immédiat.

Il s'ensuit que la partie adverse a méconnu l'article 74/13 en ne procédant pas à l'examen concret et complet requis avant d'ordonner l'éloignement et, a fortiori, avant d'en aggraver l'impact par la suppression du délai de départ volontaire.

Dès lors, l'ordre de quitter le territoire du 20 janvier 2026 est entaché d'illégalité, en ce qu'il résulte d'une application automatique et insuffisamment individualisée des articles 7, 74/14 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, et doit être annulé.

#### *D. Violation de l'article 8 de la CEDH*

Selon une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, toute mesure d'éloignement adoptée à l'encontre d'un étranger constitue, dès lors qu'elle affecte ses attaches personnelles, sociales ou relationnelles, une ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée, protégé par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Une telle ingérence ne peut être admise que si elle est prévue par la loi, poursuit un but légitime, et surtout si elle est nécessaire dans une société démocratique, ce qui implique un contrôle strict de proportionnalité et une mise en balance concrète et individualisée des intérêts en présence.

Il est de principe que l'autorité administrative doit procéder à une appréciation circonstanciée, opposant, d'une part, l'intérêt général invoqué, notamment la sauvegarde de l'ordre public et, d'autre part, les intérêts privés de l'intéressé, à savoir son droit au respect de sa vie privée au sens large, incluant son parcours personnel, son âge, son degré de vulnérabilité, ses attaches sociales et les conséquences humaines concrètes de l'éloignement.

La Cour EDH a rappelé, notamment dans ses arrêts de principe *Boultif c. Suisse* et *Üner c. Pays-Bas*, que cette mise en balance doit tenir compte d'un faisceau d'indices pertinents, parmi lesquels figurent la situation personnelle de l'intéressé, son âge, la durée de sa présence sur le territoire, son degré d'intégration, ainsi que l'ampleur des conséquences concrètes de l'éloignement.

En l'espèce, la mesure d'éloignement adoptée à l'encontre de Monsieur E. D., né en 2006, constitue indéniablement une ingérence dans l'exercice de son droit au respect de la vie privée.

Le requérant est un jeune adulte, se trouvant à un âge charnière de sa construction personnelle et sociale. Son éloignement immédiat implique une rupture brutale de son environnement actuel, une désorganisation complète de son cadre de vie et une atteinte significative à sa stabilité personnelle.

La Cour EDH reconnaît de manière constante que la notion de « vie privée » au sens de l'article 8 CEDH ne se limite pas à la sphère familiale, mais englobe également l'identité sociale de l'individu, son développement personnel, ses relations sociales et l'ensemble des éléments constitutifs de son ancrage humain.

Dès lors, l'ordre de quitter le territoire litigieux constitue bien une ingérence dans les droits garantis par l'article 8 CEDH, ce que la partie adverse ne pouvait ignorer.

La décision attaquée ne contient aucune mise en balance réelle, concrète et individualisée entre l'intérêt général invoqué et les intérêts privés du requérant.

L'administration se limite à affirmer, de manière stéréotypée, que le requérant ne dispose pas d'enfants mineurs en Belgique et ne présente pas de problèmes médicaux, pour conclure automatiquement à l'absence de violation de l'article 8 CEDH.

Une telle motivation est manifestement insuffisante au regard des exigences conventionnelles. Elle ne permet nullement de comprendre si l'autorité a examiné la situation personnelle du requérant dans sa globalité, ni si elle a évalué les conséquences concrètes et humaines de l'éloignement immédiat.

La décision ne procède à aucune analyse du jeune âge du requérant, de sa vulnérabilité, de son parcours, ni de l'impact réel qu'un éloignement forcé est susceptible d'avoir sur son développement personnel et social.

En se dispensant de tout examen individualisé, la partie adverse méconnaît l'obligation fondamentale de mise en balance imposée par l'article 8 CEDH, laquelle constitue le cœur même du contrôle de proportionnalité.

À supposer même que la mesure poursuive un but légitime, notamment lié à l'ordre public, encore faudrait-il démontrer que l'ingérence est strictement nécessaire et répond à un besoin social impérieux.

Il incombe dès lors à l'administration d'établir que, compte tenu des circonstances propres au dossier, l'éloignement immédiat constitue la seule mesure possible, et qu'aucune alternative moins attentatoire ne permettrait d'atteindre le but poursuivi.

Or, en l'espèce, la décision attaquée ne démontre nullement pourquoi une mesure moins radicale, telle que l'octroi d'un délai de départ volontaire ou une appréciation différée de la situation serait insuffisante.

L'administration adopte une mesure maximale, sans expliquer en quoi l'éloignement immédiat d'un jeune requérant serait indispensable, ni pourquoi son droit au respect de la vie privée devrait être sacrifié sans examen approfondi.

La référence abstraite à une possibilité théorique de retour ultérieur muni de documents requis ne saurait justifier l'ingérence. L'article 8 CEDH exige un examen fondé sur la réalité concrète et actuelle, et non sur des hypothèses incertaines.

La décision attaquée viole également le principe de proportionnalité, principe général du droit administratif, lequel impose que toute mesure attentatoire aux droits fondamentaux soit appropriée, nécessaire et proportionnée au sens strict.

En l'espèce, l'autorité adopte une mesure d'éloignement immédiate sans analyser de manière sérieuse et individualisée l'impact de celle-ci sur la vie privée du requérant, ni démontrer que cette mesure constitue une réponse équilibrée aux objectifs invoqués.

*L'atteinte portée aux droits du requérant est d'autant plus disproportionnée que la décision ne contient aucune analyse circonstanciée de sa situation personnelle et repose sur une motivation essentiellement automatique.*

*Il s'ensuit que, en adoptant un ordre de quitter le territoire sans procéder à une mise en balance conforme aux exigences de l'article 8 de la CEDH, sans examiner l'impact réel de la mesure sur la vie privée du requérant et sans démontrer la nécessité et la proportionnalité de l'ingérence, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme."*

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet aangezien hij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.3. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*(...)*

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

*(...)"*

In zijn middel betwist, noch weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*”. Deze vaststelling verplicht de gemachtigde van de minister in beginsel om aan verzoeker op basis van het hierboven geciteerde artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren.

3.9. In een eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het hoorrecht en het beginsel “*audi et alteram partem*”. Het hoorrecht houdt in wezen in dat het bestuursorgaan de belanghebbende de gelegenheid moet bieden om zijn standpunt kenbaar te maken indien een beslissing wordt genomen waarom hij niet heeft gevraagd en die hem op ongunstige wijze in zijn rechtspositie treft.

3.10. De Raad merkt vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de spoorwepolitie op 19 januari 2026 wel degelijk gehoord werd. Aan verzoeker werd dus de mogelijkheid geboden om zijn standpunt kenbaar te maken. In de mate dat verzoeker lijkt voor te houden dat dit verhoor niet volstond en dat hij niet werd geïnformeerd over de mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), merkt de Raad op dat verzoeker verzuimt enig concreet element aan te reiken dat de gemachtigde van de minister ertoe zou nopen om een andersluidende beslissing te nemen. De Raad hoeft niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien verzoeker op een meer uitgebreide wijze zou zijn gehoord, maar dient enkel na te gaan of verzoeker aannemelijk kan maken dat hij, indien hij op deugdelijke wijze was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.511). Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot een theoretisch betoog in verband met het hoorrecht en tot de loutere bewering dat er *in casu* een reële mogelijkheid bestaat dat, indien hij in staat zou zijn gesteld om op zinvolle wijze opmerkingen naar voren te brengen alvorens de bestreden beslissing werd genomen, de bestreden beslissing anders had kunnen luiden. Verzoeker verduidelijkt echter op geen enkele manier welke opmerkingen of elementen in verband met zijn persoonlijke situatie hij had kunnen aanbrengen die effectief een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie.

3.11. In een tweede onderdeel van zijn middel verwijt verzoeker de gemachtigde van de minister een stereotiepe en abstracte motivering met betrekking tot zijn persoonlijke situatie. Verzoeker wijst in dit verband op zijn leeftijd, zijn levensloop, zijn kwetsbaarheid en zijn verblijfsomstandigheden maar verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze elementen de gemachtigde van de minister hadden kunnen nopen tot het nemen van een andere beslissing. De Raad brengt bovendien in herinnering dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.12. Verzoeker gaat verder in op de openbare orde-motieven van de bestreden beslissing en stelt dat deze niet afdoende en niet voldoende geïndividualiseerd zijn.

3.13. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing *in casu* gestoeld is op twee onderscheiden motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Zoals hierboven reeds aangehaald, betwist verzoeker niet dat hij op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort, noch van een geldige verblijfstitel. Verzoeker gaat in zijn middel enkel in op het motief dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en laat het overige motief onbesproken. Verzoekers grief inzake de openbare orde-motieven, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het motief dat gebaseerd is op het gebrek aan verblijfsdocumenten volstaat om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op afdoende wijze te schragen. De kritiek van verzoeker op de openbare orde-overwegingen is bijgevolg gericht tegen een overtollig motief. Het eventueel gegrond bevinden van de kritiek van verzoeker tegen een overtollig motief kan onmogelijk leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 9 juli 2015, nr. 231.890; RvS 21 mei 2013, nr. 223.538; RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

3.14. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister zich bij zijn motivering met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde zou beperken tot een verwijzing naar een politierapport. In de bestreden beslissing wordt immers niet louter verwezen naar de vaststellingen van de spoorwepolitie van 19 januari 2026 waarbij verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal, maar wordt tevens gewezen op de maatschappelijke ernst van deze feiten. Verzoeker levert bovendien geen enkel tegenbewijs waaruit kan blijken dat hij niet bij deze feiten van diefstal met geweld betrokken was. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de beslissing niet deugdelijk zouden zijn.

3.15. In een derde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker verder in op de beslissing van de gemachtigde van de minister om in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De gemachtigde van de minister steunt deze beslissing op het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*

*(...)*

*§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*(...)*

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;*

*(...)”*

Het *“risico op onderduiken”* uit het hierboven weergegeven artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet wordt nader gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. Artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bevat op zijn beurt een aantal objectieve criteria om dit risico vast te stellen. In de bestreden beslissing wordt meer bepaald verwezen naar de objectieve criteria, vervat in artikel 1, §2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet:

*“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:*

*1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;*

*(...)*

*3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*

*(...)”*

Verzoeker betwist in zijn middel nergens de vaststelling dat *“(u)it het administratief dossier (niet) blijkt (...) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”*, noch dat hij *“(...) zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”*. Deze vaststellingen volstaan in principe voor de gemachtigde van de minister om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. De bewering van verzoeker dat de gemachtigde van de minister zich beperkt tot stereotiepe uitspraken, doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststelling.

3.16. Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek tegen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Sinds de kennisgeving van de bestreden beslissing zijn er ondertussen al 4 maanden verstreken waarin geen gedwongen tenuitvoerlegging werd bevolen en waarin verzoeker evenmin initiatief heeft genomen om vrijwillig gevolg te geven aan de hem opgelegde terugkeerverplichting. Indien er obstakels zouden bestaan om ‘onverwijd’ gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, staat het verzoeker vrij om aan de gemachtigde van de minister een uitstel van vertrek te vragen conform artikel 74/14, §1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet.

3.17. In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister stelt dat de *“(b)etrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Verzoeker toont niet aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.18. Het door verzoeker in zijn vierde middelenonderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.19. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezins- of privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker maakt nergens in zijn verzoekschrift melding van een gezinsleven in België. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven wijst verzoeker op zijn persoonlijke achtergrond, zijn leeftijd, zijn kwetsbaarheid en zijn sociale banden. Verzoeker brengt evenwel geen documenten aan waaruit zou blijken dat hij in België verregaande engagementen is aangegaan die de gebruikelijke banden overstijgen en ervoor zorgen dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat een terugkeer naar Algerije is uitgesloten.

3.20. Verzoeker blijft in gebreke om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Een verder onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is dan ook, in weerwil van wat verzoeker lijkt te beweren in zijn verzoekschrift, overbodig.

3.21. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 74/13 en 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht, van het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een kennelijke appreciatiefout. Er werd evenmin een schending van het hoorrecht en het beginsel “*audi et alteram partem*” aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

##### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.



Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN